

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/15/2019
Identifikačné číslo spisu: 7516203976
Dátum vydania rozhodnutia: 22.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7516203976.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek JUDr. Jany Hullovej a Mgr. Soni Pekarčíkovej, v spore žalobcu JUDr. Slavomír Dubjel, správca konkurznej podstaty úpadcu X. X., nar. X. F. XXXX, Z. Q. XXX, sídlo kancelárie správcu Puškinova 16, Prešov, zastúpený advokátom JUDr. Marekom Radačovským, Žriedlová 3, Košice, proti žalovanej U. X., nar. XX. X. XXXX, Z. Q. XXX, V. S. N., štátny občan SR, zastúpená advokátkou JUDr. Máriou Tomčovou, Tolstého 2, Košice, o zaplatenie 33.193,92 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 15Cbi/1/2018-158 z 9. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 15Cbi/1/2018-158 z 9. júla 2019 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 15Cbi/1/2018-158 z 9. júla 2019 Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 33.193,92 € spolu s 5,05 % p.a. úrokom z omeškania od 21. januára 2016 do zaplatenia a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že vo veci dňa 9. júla 2019, napriek ospravedlneniu právnej zástupkyne žalovanej z neúčasti na tomto pojednávaní z dôvodu odcestovania žalovanej, vo veci pojednával a to v neprítomnosti žalovanej a jej právnej zástupkyne, keď dôvod ospravedlnenia, uvedený v návrhu na odročenie pojednávania, nepovažoval za dôležitý a ani za preukázaný a navyše právna zástupkyňa svoju neúčasť na tomto pojednávaní neospravedlnila a na pojednávanie bola včas a riadne predvolaná dňa 14. júna 2019. Vychádzajúc zo zhodných tvrdení sporových strán považoval súd prvej inštancie za nesporné, že na majetok X. X., nar. X. F. XXXX, bol dňa 5. septembra 2006 vyhlásený konkurz, za správca konkurznej podstaty bol ustanovený od 8. júna 2015 JUDr. Slavomír Dubjel a za spornú nepovažoval ani skutočnosť, že X. X. spolu s U. X., ako

predávajúci, odpredali nehnuteľnosť - rozostavaný rodinný dom svojmu synovi X. X. X.. kúpnu zmluvou zo dňa 25. apríla 2008, ktorej vklad do katastra bol povolený dňa 12. mája 2008. Spornou nebola ani dohodnutá kúpna cena 1.000.000 Sk, t. j. 33.193,92 €, zaplataenie ktorej predstavuje predmet konania. Uvedenou kúpnu zmluvou mal súd prvej inštancie za preukázané, že výlučným vlastníkom predávanej nehnuteľnosti bol iba úpadca X. X. a jeho manželka, žalovaná U. X., bola len splnomocnenou zástupkyňou úpadcu na uzatvorenie tejto kúpnej zmluvy. Za nespornú mal aj skutočnosť, že žalobca vyzval žalovanú písomným podaním zo dňa 15. januára 2016, ktoré prevzala 20. januára 2016, aby vydala kúpnu cenu 1.000.000 Sk (33.193,92 €), ktorú si neoprávnenne ponechala, do konkurznej podstaty úpadcu, pretože táto kúpna zmluva bola uzatvorená po vyhlásení konkurzu na majetok bývalého vlastníka X. X. V. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal žalovanou vznesenou námietkou premlčania. V súvislosti s touto námietkou poukázal súd prvej inštancie na ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a/ zák. č. 328/1991 Zb. Zákon o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorého vyhlásením konkurzu prechádza oprávnenie nakladať s majetkom podstaty na správcu. So zreteľom na uvedené konštatoval, že ak žalovaná v mene úpadcu uzatvorila predmetnú kúpnu zmluvu dňa 25. apríla 2008, po tom ako bol na majetok úpadcu X. X. vyhlásený konkurz dňa 5. septembra 2006, prijatím kúpnej ceny za tento odpredaj nehnuteľnosti získala žalovaná bezdôvodné obohatenie. Ďalej uviedol, že vklad predmetnej kúpnej zmluvy bol do katastra nehnuteľností povolený dňa 12. mája 2008, od dátumu ktorého začala plynúť subjektívna premlčacia doba 2 roky, pretože správca konkurznej podstaty sa mohol dozvedieť o uzatvorení tejto zmluvy po tom, čo bol vklad povolený do katastra nehnuteľností. Subjektívna premlčacia doba teda uplynula 12. mája 2010, teda 2 roky od povolenia vkladu. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že sa o predmetnej kúpnej zmluve dozvedel až v roku 2015, keď si vyžiadal túto zmluvu z katastra nehnuteľností alebo zistil údaje o uzatvorení kúpnej zmluvy z katastra, pretože sa o nej mohol dozvedieť už po povolení vkladu. Navyše mal súd prvej inštancie preukázané zo spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15Cbi/2/2012 o vyslovení neúčinnosti právneho úkonu a vypratanie nehnuteľnosti, že žalobca pripojil zmluvu zo dňa 25. apríla 2008 už k žalobe podanej dňa 5. októbra 2012, teda už pri podávaní tejto žaloby mal o nej vedomosť a o tom, že žalovaná získala bezdôvodné obohatenie. Za nedôvodnú považoval aj ďalšiu námietku žalobcu, že premlčacia lehota začala plynúť až po právoplatnom skončení konania sp. zn. 15Cbi/2/2012 na Krajskom súde v Košiciach, vyslovivac názor, že vedenie tohto iného konania voči inej osobe ako voči žalovanej, teda voči synovi úpadcu a žalovanej X. X. X., nemal za následok spočívajúce premlčacej doby pre toto konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia od U. X.. Za nemajúcu význam pre plynutie premlčacej doby označil výmenu správcov konkurznej podstaty žalobcu z dôvodu, že premlčacia doba na vymáhanie peňažných nárokov úpadcu, podľa jeho názoru, nezačína vždy plynúť zvlášť pre každého nového ustanoveného správcu konkurznej podstaty. S ohľadom na uvedené uzavrel, že premlčacia doba začala plynúť povolením vkladu do katastra nehnuteľností dňa 12. mája 2008 a uplynula 12. mája 2010, teda ešte pred dorúčením žaloby na súd dňa 7. marca 2016. Keďže námietku premlčania posúdil ako dôvodnú, žalobu zamietol bez toho, aby sa bol ďalej opodstatnením vymáhanej peňažnej pohľadávky 33.193,92 € zaoberal. Výrok týkajúci sa nároku na náhradu trov konania odôvodnil odkazom na § 262 ods. 1 a 2 CSP a úspechom žalovanej v konaní.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca (ďalej aj „odvolateľ“), navrhujúc rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, prípadne rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), jeho postupom došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a napokon, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Súdu prvej inštancie vytýkal, že nesprávne interpretoval a následne aplikoval ustanovenie § 274 CSP. Konštatoval, že zo znenia § 274 CSP je zřejmé, že zákonodarca vydanie rozsudku pre zmeškanie formuloval ako obligatórny inštitút „na pojednávaní rozhodne o žalobe“. Uviedol, že namiesto toho, aby konajúci súd reflektoval právnu úpravu a rozhodol v súlade so zákonom, relevantným spôsobom sa nevysporiadal s návrhom žalobcu a rozhodol v merite veci tak, že žalobu zamietol. Za nesprávny ďalej označil aj právny záver súdu prvej inštancie o premlčaní nároku, keďže sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel až 9. novembra 2015, keď mu bol doručený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/21/2014, ktorým bola zamietnutá predchádzajúca žaloba o vyslovení neúčinnosti právneho úkonu. Bránil sa tým, že v čase

podania žaloby o vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu (konanie vedené pod sp. zn. 15Cbi/2/2012) nemohol podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko by uplatňovanie tohto návrhu nebolo úspešné z dôvodu litispendencie, teda z dôvodu skôr začatého konania sp. zn. 15Cbi/2/2012.

4. Žalovaná v stručnom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, nakoľko aj podľa jej názoru neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie.

5. K vyjadreniu žalovanej sa podaním zo dňa 1. októbra 2019 vyjadril žalobca a opätovne tvrdil, že v konaní boli kumulatívne splnené podmienky, aby súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie. Pripomenul, že samotný súd do zápisnice konštatoval, že ospravedlnenie neúčasti žalovanej na pojednávaní z ním uvedených dôvodov, nepovažuje za vážne.

6. Žalovaná reagovala ďalším podaním zo dňa 8. októbra 2019, trvajúc na tom, že v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Skutkovým základom rozsudku pre zmeškanie je žalobcom tvrdený skutkový stav, ak ho súd považuje za nesporný. V predmetnej veci mal súd na základe predložených dôkazov žalovanou preukázané, že tvrdený skutkový stav žalobcu je sporný. Žalovaná riadne a včas komunikovala so súdom a jej neprítomnosť na pojednávaní ako aj neprítomnosť jej zástupkyne neboli účelové.

7. Žalobca v ďalšom vyjadrení z 30. októbra 2019 zdôraznil, že Civilný sporový poriadok upravuje úplne iné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie ako Občiansky súdny poriadok, na ktorý poukazovala žalovaná. V ďalšom zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „odvolací súd“) po prejednaní odvolania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 a contrario CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Podľa čl. 2 ods. 1 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

10. Podľa § 274 CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a/ na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak a) sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

11.1 Podľa § 153b ods. 2 OSP rozsudkom pre zmeškanie možno spor rozhodnúť, ak a) žalovaný sa nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný (§ 79 ods. 4 a § 115 ods. 2) s poučením o následkoch nedostavenia sa vrátane možnosti rozhodnutia podľa odseku 1, b) žalovaný sa k žalobe a prílohám písomne nevyjadril do 15 dní odo dňa, keď mu boli doručené, hoci ho súd na to vyzval a poučil ho o následkoch nesplnenia tejto povinnosti (§ 114 ods. 2), a c) žalovaný ospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

11.2 Podľa § 153b ods. 3 CSP skutkovým základom rozsudku podľa odseku 1 je žalobcom tvrdený skutkový stav, ak ho súd považuje za nesporný.

12. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

13. Je pravdou, že napadnutý rozsudok bol vydaný dňa 9. júla 2019, teda už za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku a vzhľadom na jeho ustanovenie § 470 ods. 1 CSP, bolo ho nevyhnutné aplikovať aj na predmetné konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júl 2016). Konanie v prejednávanej právnej veci začalo 7. marca 2016, teda ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Z obsahu spisu vyplýva, že sa žalovaná podaním zo dňa 1. apríla 2016, na výzvu

súdu k žalobe riadne vyjadrila a uviedla dôvody, pre ktoré žiadala žalobu zamietnuť. Vyjadrenie doplnila ďalším písomným podaním zo dňa 7. februára 2019, ktorým uplatnila aj námietku premlčania, uvádzajúc dôvody, vzhľadom na ktoré považovala žalobu za podanú po uplynutí premlčacej doby. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že právna zástupkyňa žalovanej včas ospravedlnila svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní ako aj neúčast' jej mandantky a uviedla dôvody, pre ktoré sa pojednávania nemôže zúčastniť. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že CSP v § 274 upravil podmienky vydania kontumačného rozsudku na pojednávaní odlišne od OSP, najmä, že umožňuje, za splnenia ďalších podmienok, vydanie tohto kontumačného rozsudku aj v prípade, že sa žalovaný k žalobe a k prílohám písomne vyjadrí. Je pravdou, že kontumačný rozsudok predstavuje v zásade procesnú sankciu za pasivitu žalovaného v spore, v prípade vydania rozsudku pre zmeškanie po nariadení pojednávania sankciu za nedostavenie sa na už nariadené pojednávanie. Podľa názoru odvolacieho súdu súd musí nielen rešpektovať právo ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo preto musí byť predovšetkým na strane spravodlivosti a nie iba zákonov, právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované, bez ohľadu na zmysel chráneného záujmu. Ako bolo už uvedené rozsudok pre zmeškanie predstavuje osobitý druh súdneho rozhodnutia, ktorý predstavuje následok procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní. V kontradiktórnom procese majú byť nositeľom procesnej iniciatívy sporové strany, v danom prípade žalovaná, a ak má procesne obstať, musí vyvíjať iniciatívu vo forme svojej procesnej obrany. V danom prípade žalovaná nebola v konaní pasívna, naopak, po doručení žaloby sa k žalobe riadne vyjadrila, poukázala na dôvody, pre ktoré označila žalobu za nedôvodnú a označila aj dôkazy, ktorými svoje tvrdenia preukazuje. V priebehu konania vyjadrenie k žalobe doplnila, a reagovala aj na návrhy žalobcu. Na pojednávanie, určené na termín 9. júl 2019 sa nedostavila, svoju neúčast' však niekoľko dní pred termínom pojednávania ospravedlnila a žiadala o odročenie pojednávania. Je vecou voľnej úvahy konajúceho súdu posúdiť vážnosť okolností, ktorými žalovaná ospravedlňovala svoju neprítomnosť na pojednávaní. Ak súd prvej inštancie síce nepovažoval ňou uvádzané skutočnosti za odôvodňujúce odročenie pojednávania ale samotné nedostavenie sa na nariadené pojednávanie po prihlíadnutí na správanie sa žalovanej v priebehu konania a závažnosť jej námietok, nevyhodnotil ako prejav pasivity, ktorý má byť postihnutý v zmysle § 274 CSP procesnou sankciou v podobe kontumačného rozsudku, odvolací súd jeho postup považoval za správny. Formalistická aplikácia § 274 CSP, bez možnosti zohľadnenia konkrétnych okolností daného prípadu pri posudzovaní pasivity účastníka, by podľa názoru odvolacieho súdu nezodpovedala zmyslu a účelu tohto ustanovenia, sankcionovať žalovaného iba v prípade skutočnej pasivity. V pojednávaní právnej veci bolo pojednávanie nariadené na 9. júla 2019, na ktorom súd prvej inštancie rozhodol, prvým pojednávaním (pojednávanie nariadené na 27. mája 2019 bolo odročené z dôvodu ochorenia členky senátu) a tak by aplikácia ustanovenia § 274 CSP mala za následok, že žalovaná hmotnoprávnu námietku premlčania nemohla uplatniť písomnou formou ale výlučne na pojednávaní, postup ktorý však z ustanovení Civilného sporového poriadku nevyplýva. So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že nevydaním rozsudku pre zmeškanie nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

14. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

15. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

16. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil podaním žaloby dňa 7. marca 2016 oneskorene, po uplynutí dvojnásobnej subjektívnej premlčacej lehoty. Súd prvej inštancie správne poukázal na obsah spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15Cbi/2/2012, z ktorého vyplýva, že žalobca najneskôr dňa 5. októbra 2012, teda v deň vyhotovenia žaloby, mal vedomosť o uzatvorení kúpnej zmluvy zo dňa 25. apríla 2008, a že kúpnu cenu 1.000.000 Sk neprevzal úpadca X. X., ale že ju v jeho mene, v deň podpisu zmluvy, prevzala žalovaná. Potom bol správny záver súdu prvej inštancie, že žaloba podaná až

dňa 7. marca 2016 bola podaná po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Nakoľko žalovaná vznesla námietku premlčania nebolo už možné podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčanú pohľadávku žalobcovi priznať.

17. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku žalobcu, že predmetnú žalobu nemohol podať skôr ako právoplatne skončí konanie na Krajskom súde v Košiciach vedené pod sp. zn. 15Cb1/2/2012 o určenie neúčinnosti právnych úkonov a vypratanie nehnuteľnosti, keď pokračovaniu v tomto konaní by bránila prekážka litispendencie. Prekážka litispendencie podľa § 159 CSP predpokladá totožnosť prejednávanych vecí. O totožnosť vecí ide iba vtedy, ak je totožný predmet a základ uplatneného nároku a aj subjekty, ktoré vystupujú v právnom vzťahu. Predmet je vymedzený petitom návrhu na začatie konania, základ je určenými skutkovými okolnosťami, ktorými je petit odôvodnený. Totožnosť účastníkov je daná aj vtedy, ak súd v konaní pokračuje s právnymi nástupcami pôvodných účastníkov. O takýto prípad však nejde v prejednávanej právnej veci odlišný je predmet, základ uplatneného nároku ako aj účastníci konania, ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. Odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Rozsudok prijal odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa § 429 SCP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.